

blive flaaende ved det Gamle og paany optage Spørgsmaalet til Forhandling i Lovsform. Det har nemlig en Række af Forgreninger, som man ikke kan have nogen færlig Interesse af at faae behandlede ved Finantsloven, fordi Spørgsmaalet her er aldeles underordnet. — Med Hensyn til Iftandsfættelsen af Fagaden paa Christian den 7des Palais tror jeg, det er givet, at Intet vil være forfomt ved at udfætte dette Arbejde noget. Man er netop ved den tidligere Behandling af Finantsloven gaaet ind paa en Række af andre Bevillinger, af Hensyn til, at denne Afkortning fandt Sted; man vilde ellers paa andre Punkter have foreslaaet forskjellige Nedsættelser, og dette er ogsaa Grunden til, at hele Udvalget er enigt om dette Forflag. — Med Hensyn til Forflaget under Nr. 22 kan Udvalgets Flertal efter en Underfjøgelse af de Bilag, som tidligere have været forelagte, ikke skjønne rettere, end at Ministeren vil kunne træffe de fornødne Foranstaltninger til Oerladelsen til Rigsdagen af de omhandlede Lokaler med det Beløb, som, naar dette Forflag bliver vedtaget, vil blive bevilget, idet det som bekendt er tre Gange saa stort som det, en tidligere Minister foreløbig havde kalkuleret. Man antager heller ikke, at de Arkivfager, som agtes flyttede til Udenrigsministeriet — jeg ventter, at Sagen vil blive nærmere behandlet ogsaa fra den ærede Kultusministers Side og fra ærede Medlemmers — ere faadanne, som Udenrigsministeriet behøver til den daglige Forretningfgang, hvilket, saa vidt jeg huffer, er udtalt andetsteds, men at det er Arkivfager, som høre til Tiden længere tilbage, og som falde ind under faadanne Sager, der ganfte naturligt, og ogsaa i Følge af Folkethinget tidligere delt Betragtning, bør være samlede for den historiske Granftnings Skyld. — Forflaget om Holbæk Amts Landboforening har hele Udvalget foreslaaet optaget paany; den ærede Ministers Stilling dertil er neutral, og jeg antager ikke, der er Eviol om Folkethingets Stilling til Sagen. Man har antaget, at det var abfolut ønskeligt ikke blot at have en Centralstation her, men ogsaa at have den, før nogen anden Station aabnedes her i Landet, men det er jo muligt, at den modfatte Dei lettere vilde føre til et frugtbart Maal; jeg skal ikke komme dybere ind derpaa. — Spørgsmaalene som omhandles i Forflagene under Nr. 24 og 25, ere bekendte fra tidligere Tid. De ere nu paany indførte ved Initiativ fra Regjeringen i Landstthinget, men jeg skal ikke nærmere omhandle dem her. — Med Hensyn til Forflaget under Nr. 26 skal jeg lige saa lidt komme ind paa selve Spørgsmaalet eller paa Denftigten med Udvalgets Flertals Erklæring. Jeg skal kun optage en enkelt Uttring af den ærede Minister, der er fallden under en senere Forhandling af dette Spørgsmaal, idet nemlig Ministeren mente, at der

var et Spring i Tanken for Flertallets Vedkommende, for saa vidt som man havde taget Undlæbelsen af at betale den efter Finantslovens Bestemmelse Theatret paalagte Rente og det Theatret paalagte Uddrag til Sors Akademi med i Beregningen af Underfjudet. Det forekommer mig mærkeligt, at den ærede Minister, som er saa vant til at behandle Regnskabsfager, ikke har kunnet indse Rigtigheden heraf. Overføres Forholdet til private Personer, er det dog klart, at en privat Person, naar han skal opgøre sin Underbalance, sandelig ogsaa kommer til at tage Hensyn til, hvorvidt det er lykkes ham at faae afbetalt de Renter og Uddrag, som høre til hans ordinære aarlige Budget, eller om han har maattet lade dem flaa, og har maattet forpge sin Sjæld med den paaløbne Rente. — Jeg vil endnu blot nævne en enkelt Ting, nemlig den Bestyldning, man har reift imod Folkethinget, og som navnlig falder paa Udvalgets Flertal, at det Forflag, her er vedtaget angaaende Theatret, er „et Brud paa Tro og Love“ overfor Kommunen. Der er imidlertid ikke ført noget Bevis for denne Paastand, og jeg kan derfor komme temmelig let derover. Jeg vil kun fige, at naar Forholdet er blevet sammenlignet med et Firma, hvori der er to Personer, tager man fejl. Kommunen er ikke Statens Kompagnon med Hensyn til at drive Theatret eller overhoved med Hensyn til Theatret. Naar det hedder i Theaterloven som nævnt af et meget æret Medlem andetsteds, der deler vor Betragtning, faaledes: „Naar der af Kjøbenhavns Kommune uden nogen til Theatrets fremtidige Stilling eller Statskassens Forpligtelse knyttet Betingelse osv.“, turde det være aldeles klart godtgjort, at man ved selve Lovens Ordlyd har frigtjort sig for noget Kompagnifkab, nogen juridift eller moralift Forpligtelse lige over for Kommunen (Vilte: Moralift!). Ja, de Herreres Moral maa de i mange Tilfælde have for sig selv; jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. De Herrer vilde af det Forhold, at Kommunen mærkeordig nok af Theaterstiljøelighed ud af Statteborgernes Lommer har leveret en halv Million Kroner til Theaterbygningen — jeg siger af Theaterstiljøelighed; men det kunde dog ogsaa være for paa anden Maade at regulere Madfen paa Kongens Nytorv — udele en moralift Forpligtelse for Staten til at opretholde Theatrets Drift, det koste, hvad det koste vil, og det vil man gjøre famtidig med at et Forflag, som netop gif ud paa at holde Statens Forpligtelse til Driften oppe, blev forkastet af den lovgivende Forsamling. Naar det gjentagende hedder under Debatten i det andet Thing og meget stærkt gjentoges der, at Folkethinget begaar Brud paa Tro og Love, skal jeg med disse Bemærkninger ganfte simpelt nedlægge Indfjøgelse derimod. Det blev i ethvert Fald ikke Folkethinget, der gjorde det, men det blev den Minister, der satte Foranstaltningen